

reserverede lejligheder i nybyggeriet, der som følge heraf ikke skal anvendes til genhusning. Denne ordning vil også bidrage til at fremme den under pkt. 2 nævnte tilsigtede rokering.

4. Til at forestå genhusningspligtens opfyldelse er der i § 56 hjemlet adgang for den enkelte kommune til at nedsætte *et erstatningsboligudvalg*, der sammensættes af repræsentanter for kommunalbestyrelsen, grundejer-, lejer- og bygherreorganisationer samt saneringssselskaberne, og med en af kommunalbestyrelsen udpeget formand.

Boligministeren kan fastsætte nærmere regler for disse udvalgs arbejde. Det er hensigten at fastsætte disse regler således, at udvalget bliver organ for alle genhusningsproblemer, der ikke har fundet deres løsning på anden måde. Det er forudsat, at der til udvalget knyttes et sekretariat med en boligrådgiver, som kan vejlede beboerne i ejendomme, der om kortere eller længere tid skal nedrives.

5. For at overgangen til anden bolig ikke skal belaste lejerne med større udgifter, end husstanden selv kan klare, er den nugældende lovs adgang til, at det offentlige kan betale *indskud og yde huslejetilskud* i de første 5 år ved siden af boligsikringsordningen og reglerne i lov om boligbyggeri om støtte til betaling af indskud i almennyttigt byggeri, blevet opret holdt.

Loven trådte i kraft den 1. oktober 1969, og samtidig ophævedes den hidtidige saneringslov nr. 184 af 5. juni 1959.

Lovforslaget fremsattes og behandledes i folketinget sammen med de i det følgende omtalte sager: *forslag til lov om ændring af lov om boligtilsyn* og *forslag til lov om ændring af byggelov for staden København*. Om den brede baggrund for fremsættelsen af de tre lovforslag udtalte boligministeren ved fremsættelsen bl. a.:

„Disse lovforslag, der har nær indbyrdes sammenhæng, er første led i en reform, hvis formål er at fremme saneringen og fornyelsen af usunde og dårlige boliger og bydele. Forslagene vil blive fulgt op af forslag om ændring af loven om boligbyggeri og i lejelovgivningen med henblik på at skabe genhusningsmuligheder for ud-sanerede familier og aktivisere modernisering og ombygning af sådanne ældre boligejendomme, som er værd at bevare, fordi de kan forbedres og indrettes som velegnede boliger.

Lovforslagene er tillige et led i den reform af planlægningslovgivningen, som jeg redegjorde for ved fremsættelsen af forslag